

Bao mươi năm tình vẫn còn đây Valentine
Màu Hoa Khế

Nửa đêm bình tĩnh dậy với tiếng phôn reo liên tục, chị chau mày gương mặt còn chưa tỉnh ngủ đưa tay nhắc phôn lên nửa có vẻ bức bối nửa có thoáng chút nghi ngại không biết ai gọi mình vào giờ này khi nhìn kim đồng hồ chỉ đúng con số 3.

Đêm đang chìm sâu, trong căn nhà hoàn toàn yên lặng, gác máy điện thoại chị ngồi im sừng nhìn thẳng vào khoảng không trước mắt khi bất ngờ chị nhận biết được tin tức từ cô bạn thân ở Sài Gòn gọi sang.

Trong cuộc đối thoại ngắn gọn vì cô ta đang bận việc buôn bán không hở tay, cô cho biết vừa tìm ra tin tức về một người mà cả chị và cô bạn đã bỏ công tìm kiếm dò la từ những mối giây liên hệ suốt gần 30 năm qua.

Ba mươi năm một thời gian quá dài để cho mọi thứ chìm sâu vào mộ huyết, nhưng riêng chị vẫn mãi hoài ôm lấy những nỗi buồn đau không chịu buông tay.

Căn nhà từ đường chị đã được sinh ra và lớn lên, căn nhà bề thế vẫn đứng yên nguyên vẹn cho dâu đất nước đã trải qua một cuộc chiến tranh khốc liệt tang thương. Nơi đó chị có cả một thời thiếu nữ với lứa tuổi đôi mươi gặp anh với tình yêu đầu đời tươi đẹp nhất.

Họ đến với nhau bất chấp tất cả những lời khuyên bảo và dị nghị của gia đình bạn bè khi mà tình yêu đã vụt đến như vũ bão bởi anh là người đã có gia đình với một cuộc hôn nhân không hề bị ràng buộc với tờ giấy hôn thú với người đàn bà tình nguyện đến trong đời anh như một thứ định mệnh đưa tay trên đũa.

Tất cả chỉ do một phút giây làm lỡ khi anh tham dự một lễ cưới của một người bạn học, anh làm vai rể phụ và người đàn bà kia lại làm cô dâu phụ. Hôn lễ chấm dứt nhưng vì cơn say quá độ anh không thể ra về nên đành phải ở lại nhà của chú rể.

Và câu chuyện xảy ra thật bất ngờ ngoài ý muốn của anh bởi một sự va chạm thể xác khi cô dâu phụ đã thâm yêu đang tìm cách để chiếm đoạt lấy anh.

Chàng sinh viên năm cuối cùng của trường thuốc cũng là mục tiêu cho những cô gái có sẵn âm mưu một bước lên được làm bà được sĩ tương lai.

Anh uất ức không cam lòng nhưng vì đứa con anh không nỡ cắt đứt mối dây liên hệ và theo sự thỏa hiệp họ sống theo kiểu già nhân ngài non vợ chồng, người đàn bà cũng là người có học biết điều biết chuyện chỉ mong được làm chiếc bóng bên cạnh cuộc đời của anh.

Chị biết rõ về mối quan hệ đó của anh nhưng không ngại ngần khi con tim đã bị rung động trước một người đàn ông tuổi tác chín mùi và rất phong độ.

Chị chỉ mới hai mươi tuổi đẹp tràn đầy sức sống sôi nổi và háo hức, đã mang lại cho anh những tháng ngày của tuổi trẻ đi qua mà anh đã bị đánh mất đi bởi do sự làm lơ của một lần trong cơn say quên hết đất trời.

Người đàn bà bắt đắ dĩ bên cạnh anh sớm đưa anh vào bốn phận của người chồng người cha đôi khi làm anh vô cùng căm phẫn nhưng anh không biết phải làm thế nào trước một số mệnh quá nghiệt ngã như thế.

Bản chất của anh là người lương thiện có trách nhiệm và vì trách nhiệm với đứa con chứ tình cảm đối với người đàn bà mang sẵn cạm bẫy để anh đỡ khóc đỡ cười khi " gạo thổi thành cơm " anh hoàn toàn lạnh lùng khô khan mặc cho người đàn bà đã cố tìm đủ mọi cách mua chuộc tình cảm của anh, cuối cùng cũng đành buông tay xuôi theo số mệnh chỉ biết ngồi đếm tình yêu dâng hiến của mình qua từng ngày từng tháng.

Anh vẫn là một người hoàn toàn tự do trên mặt pháp luật nên đã yêu chị với một thứ tình yêu đạp bừa trên những dư luận phê phán khắc khe.

Một hôm anh trở về nhà lục lạo rồi tung để tìm cho ra một xấp vải màu hoàng yến để mang đến cho chị. Người vợ bắt đắ dĩ của anh trong lòng đau như xé nhưng vẫn từ tốn nói: " để em đi mua xấp vải khác cho cô ấy vì đây là xấp vải hôm xưa anh đã mua cho em. "

Anh nghe và thấy có một chút chạnh lòng thì ra anh đã quên mất là khi gặp được một cô bạn học ngày xưa hiện nay đang có một tiệm bán vải vóc và anh đã mua xấp vải màu vàng đỏ trong ngày cô chủ khai trương chỉ để lấy hên cho việc mua may bán đắt.

Anh mang về nhà và vô tình người đàn bà đã lầm tưởng anh đã mua tặng cho. Anh là con người giàu tình cảm cũng đâu nỡ nói ra sự thật trước một người đã sinh ra cho mình một đứa con gái vừa xinh đẹp lại ngoan hiền.

Câu chuyện tình tay ba giữa những người trí thức tự ngấm hiểu về vị trí của chính mình. Đôi khi họ cũng đưa nhau đi ăn chung, người được yêu thì ngấm ngấm đầy sự thú vị, còn người chiếm đoạt được mục tiêu cũng mong lấy sự ôn hòa của chính mình để cầu xin địch thủ lùi bước.

Duy chỉ có người đàn ông là hạnh phúc nhất khi những khúc mắc trong tâm tư đã được trải bày phóng thích ra khỏi trái tim và đã có được sự chấp thuận đầu chi trong sự miễn cưỡng.

Cuộc tình tay ba như thế đã kéo dài trong hòa bình suốt ba năm. Lý do cô gái trẻ tuổi chưa muốn lập gia đình sớm.

Còn người đàn bà cho đầu rất đau khổ khi biết trái tim của mình chỉ đứng bên lề để ngắm nhìn hạnh phúc của người khác, nhưng cũng cố bám lấy.

Còn người đàn ông đứng lúc sự nghiệp lên cao như điều gặp gió nên tâm trí hoàn toàn lao vào công việc cho đến khi tới ngày đất nước đổi thay.

Định mệnh lại một lần nữa ra tay để kết thúc câu chuyện tình đó khi chị trong những ngày cuối cùng của cuộc chiến lại bị kẹt tại Huế, chị hối hả chạy ra đó để đón bà nội vào Sài Gòn.

Miền Nam từ từ bị nuốt chửng trong tay giặc, anh không thể chờ đợi chị thêm được nữa nên đã cùng vợ con và đại gia đình gồm có cha mẹ anh chị em rời khỏi đất nước trong một chuyến bay trả giá bằng toàn bộ tài sản gầy dựng đồ sộ bấy lâu.

Chiến tranh chấm dứt chị gian khổ từ Huế trở về Sài Gòn điên cuồng khi biết tin anh đã bỏ đi và nỗi đau to lớn trong tình yêu là anh đã có sự lựa chọn.

Chị ngã xuống như thân cây bị cưa ngang im lìm gần như á khẩu cũng may còn có gia đình và bạn bè chung quanh đến sẻ chia an ủi.

Cả một đất nước đổi thay, mọi thứ chung quanh cũng thay đổi và chị cũng không ngoại lệ, duy chỉ có vết thương lòng của chị vẫn chưa bao giờ khép miệng.

Căn nhà từ đường vẫn còn đó, chị cũng chưa hề mất tích vậy mà trong suốt 30 năm anh không hề có đến một lá thư liên lạc.

Người ra đi thì cũng đi, người ở lại thì cần phải sống. Chị mang nỗi buồn giấu kín bên trong nhưng có một điều chị vẫn mãi luôn muốn đi tìm anh chỉ để hỏi một câu " anh có còn yêu em? "

Và tiếng phôn reo vừa đúng tròn 30 năm chờ đợi, cô bạn cho biết anh sẽ về Việt Nam vào tháng 12 ngày giờ rõ ràng vì người cho biết lại chính là người anh ruột còn ở tại quê nhà.

Trái đất quả thật quá nhỏ bé khi nhà cô bạn chỉ cách nhà anh ruột của anh một con đường nhỏ, vậy mà rông rã 30 năm vẫn không hề hay biết mãi cho đến khi có một tai nạn đụng xe không nặng mấy chỉ trầy xước nhẹ và trong lúc trao đổi mới biết ra được mối quan hệ đã có từ lâu.

....

Chị bước xuống phi trường Tân Sơn Nhất sau 10 năm rời bỏ quê hương, cô bạn thân đứng chờ ở cổng. Cả hai ôm nhau muốn ứa nước mắt chưa kịp nói với nhau điều gì thì tiếng phôn tay lại reo lên, cô bạn cho biết ông anh của anh đang gọi hỏi thăm.

Thì ra người anh và cô bạn thân đã bắt tay với nhau muốn tạo ra một cơ hội để cho anh và chị được hội ngộ lại sau 30 năm biệt mù tăm tích.

Chỗ hẹn là một quán ăn khá nổi tiếng vì tên tuổi của một thiên tài nhạc sĩ, tối hôm đó chị trong chiếc đầm ngắn qua đầu gối vóc dáng mỗi ngày được chăm chút thể dục nên thân thể đều đặn trông rất khỏe mạnh với làn da còn toát ra vẻ tươi tắn trẻ trung mặc dù tuổi tác đã không còn trẻ nữa.

Anh chọn một chiếc bàn đặc biệt riêng rẽ ngồi chờ đợi tình yêu của anh với trái tim mỗi phút trôi qua cứ nhói nhói nơi ngực.

Ba mươi năm liệu chị có tha thứ cho anh không? anh thực sự đã có rất nhiều lần muốn tự sát khi một tai nạn thảm khốc xảy đến làm thay đổi hết toàn bộ cuộc đời của anh.

Anh bị mù một con mắt và bị gãy hết một chiếc chân bên trái phải lắp chân giả. Tai nạn xảy ra khi anh vừa đặt chân tới nước Mỹ chưa tròn một năm.

Tương lai sụp đổ lòng tự hứa sẽ tìm đủ mọi cách trở về đón chị coi như hoàn toàn tuyệt vọng. Anh mang thương tích trở thành người tàn phế với một tình yêu không hề thay đổi.

Người vợ bất đắc dĩ cũng tới lúc không còn đủ sức chịu đựng bởi những cơn nóng giận vô cớ mà anh cố tình làm cho nổ tung lên để cho người đàn bà mạnh dạn lia xa anh đi tìm lấy hạnh phúc khác, để trả lại cho anh khoảng không gian cô độc tự giam mình trong căn nhà vắng vẻ, để anh tự do khi nghĩ tới chị, để anh được sống hoàn toàn với cảm giác của tình yêu.

Ba mươi năm anh vẫn âm thầm tìm biết về tin tức của chị qua một người bạn, anh vẫn yêu chị tha thiết như chưa bao giờ rời cạn, nhưng mặc cảm bị tàn phế đã là một tấm lá chắn che khuất lối về tìm lại tình yêu của mình.

Chị đang đi đến, dáng điệu chừng chạc nhưng trong mắt anh chị vẫn đẹp mãi của thuở đôi mươi. Chị ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh anh chứ không ngồi đối diện, chị tự nhiên ngồi sát vào và nắm lấy bàn tay của anh đang run rẩy trong tay chị.

Khi cô bạn thân cho biết về nỗi mặc cảm tự ti của anh chị đã thở phào nhẹ nhõm, nỗi oán giận anh bấy lâu nay đã như những bọt xà phòng mong manh vỡ tung. Chị mặc cho hai dòng lệ thi nhau đổ tuôn không ngừng trên chiếc xe taxi đi đến chỗ hẹn.

Trước đó vài phút khi bước chân vào quán ăn chị đã cố lấy lại bình tĩnh để gặp anh. Thức ăn thức uống đã bày ra, chị vẫn giống y hệt như ngày xưa gấp bỏ đồ ăn cho anh.

Anh cứ ngồi yên lặng nhìn chị trong khóe mắt ươn ướt, chị tự nhiên nghiêng tai nói nhỏ "đàn ông không có khóc."

Và câu hỏi chị muốn hỏi trước mặt anh suốt ba mươi năm ấp ủ đã trở thành vô nghĩa bởi sự có mặt của anh hôm nay đã là câu trả lời rõ ràng hơn hết.

*Chị nhìn anh với ánh mắt tràn ngập thương yêu và trong đôi mắt đã nói hộ rằng:
... Ba mươi năm tình vẫn còn đây....!.*

Mâu Hoa Khê